

El Pla Bolonya mercantilitza la universitat

Darrerament hem vist diverses mostres reivindicatives en contra del Pla Bolonya: manifestacions, tancaments... Totes elles molt criticades per certs sectors conservadors de la societat. Per això ens preguntem: Estan justificades les protestes? Són desproporcionades?

Per a poder respondre aquestes preguntes hem de conèixer el transfons del famós Pla Bolonya. Aquest pla sobre educació superior pretén mercantilitzar la universitat, un augment d'hores lectives per accedir a cursos de posgrau i, sobretot, pretén incom-

patibilitzar estudis i treball, el que suposa la impossibilitat per a molts estudiants de pagar els seus estudis i, per tant, una elitització de la universitat, permetent només el accés a les classes acomodades de la societat, després de tants anys de lluita per evitar aquesta discriminació classista. Aquesta és una de les coses que ens porta el Pla Bolonya.

A més de tot això, se sumen les insuficients beques estatals, així com l'augment de les taxes universitàries i la venda de la universitat a les empreses privades. A aquesta llista

s'hi podria afegir un gran etcètera, que faria augmentar en tamany l'enumeració de perjudicis del Pla Bolonya.

Per tot això nosaltres diem:

No al Pla Bolonya. No a l'elitització universitària. No a la mercantilització de la universitat. I diem sí a la universitat pública. Sí a l'augment de beques i a la reducció de taxes. I sí a la reivindicació i a la protesta pacífica en defensa dels drets dels estudiants i de la classe obrera.

Emilio J. Ortiz

Mobilització

Solidaritat amb la revolució cubana

El 31 de gener, una delegació d'AJ ens vam desplaçar fins a Madrid per a participar a la manifestació convocada pel Moviment Estatal de Solidaritat amb la Revolució Cubana. Amb aquest important acte es va demostrar a la Presidenta de la Comunitat de Madrid, Esperanza

Aguirre, que les seves provocacions -en forma de declaracions i d'entrega de premis a líders de moviments d'exiliats anticastriotes de tendència extremista-, tindran resposta des de la ciutadania i que Cuba no està sola i segueix sent exemple de dignitat.

Ets d'esquerra? ets ecologista? creus que un altre món és possible? vine amb nosaltres!

Si ets d'esquerra, ecologista, republicà, solidari, estàs per la igualtat, si ets votant d'ICV-EUiA... Vine a formar part d'una xarxa d'amics i amigues d'EUiA que s'ha constituït: la gent d'EUiA. Tothom té a dir i a fer per a canviar les coses. **Ja ho saps, omple la butlleta. Vine amb nosaltres. Val la pena!** Telefona o envia un correu electrònic amb aquesta informació.

Nom i cognoms:

Adreça:

Codi postal:

Telèfon/s de contacte:

Adreça de correu electrònic:

Doctor Aiguader 10-12 bxs. 08003 Barcelona Tel: 933 170 034 Fax: 933 179 251 e-mail: euia@euia.cat www.euia.cat

Mou-te per Palestina!

El passat 10 de gener, milers de persones ens vam manifestar a Barcelona per a denunciar la massacre a Gaza.

Durant poc més de tres setmanes Israel ha dut a terme una massacre a la Franja de Gaza, que ha deixat un recompte de més de 1.300 morts (molts d'ells infants) i més de 5.500 ferits.

Això no és cap guerra, quan un bàndol ja vivia dins un mur amb la presència de l'exèrcit ocupant desplegat als punts de control, amb un bloqueig de mesos, i sense cap estat ni exèrcit amb què defensar-se. Això ha estat una matança, per part d'un estat sionista opressor sobre un poble sense estat, desplaçat de la seva terra ancestral i tancat dins un mur d'apartheid.

El poble català ha sortit massivament al carrer, amb tota la seva diversitat cultural, per demanar que s'aturin els atacs a Gaza, però també per a què es prenguin mesures que pressionin Israel a aturar les barbaritats que allí està perpetrant. És més, a la manifestació del 10 de gener a Barcelona, 100.000 persones van demanar el boicot a Israel. I també des d'aquestes línies volem dema-

nar que l'administració de la Generalitat de Catalunya, de l'Estat espanyol i de la Unió Europea, s'acabin els tractes preferents i les relacions comercials i diplomàtiques amb Israel, mentre es mantingui l'estat d'ocupació permanent, l'intervencionisme i la militarització dels territoris palestins. Cal fer el que sigui per a què parin les morts, els assassinats de la població civil indefensa, de les dones i criatures. I cal també acabar amb el doble raser, perquè mentre es fan passes per a la treva, se segueix venent armes a l'estat d'Israel.

Des d'Alternativa Jove, animem a participar a totes les iniciatives en solidaritat amb Palestina, per tal que el poble palestí pugui viure lliure i en pau a la seva terra. També animem al jovent interessat en la solidaritat sobre el terreny a contactar-nos per a participar en les Brigades a Palestina d'aquest estiu que ve. L'objectiu és ajudar a reconstruir cases enderrocades pels tancs i excavadores israelians.

Jordi Matas

Qui som?

Alternativa Jove-Joves d'EUiA som una organització juvenil d'esquerra que volem contribuir a millorar les condicions de vida dels i les joves, estudiants i treballador/es, com nosaltres.

Què volem?

- Ocupació estable i de qualitat.
- Accés a un habitatge digne. Estem farts que les lleis del mercat estiguin per sobre de garantir els drets socials.
- Educació laica i de qualitat.
- Universitat pública, gratuïta i de qualitat. Volem més recursos públics i més participació dels estudiants.
- Que la diferència no sigui desigualtat.
- Lluitem per la igualtat d'oportunitats d'homes i dones, plantant cara a les situacions de discriminació.
- III República i drets nacionals. Reivindiquem la lluita i la memòria de les persones assassinades i represaliades pel franquisme i denunciem qualsevol residu o simbologia de la dictadura als nostres pobles i ciutats.
- Pau i solidaritat.
- Un creixement sostenible. No podem continuar amb un model que depreda el planeta, hem de canviar hàbits de consum i de producció.

Alternativa Jove - Joves d'EUiA

c/ Doctor Aiguader 10-12 baixos, 08003 Barcelona.
Tel 933.170.034 joves@euia.cat - www.euia.cat

Les contradiccions d'Obama

El mateix Barack Hussein Obama ho va constatar en el seu discurs d'investidura com a 44è president d'Estats Units: una persona de color ha assolit el càrrec més elevat del país quan, fa només 60 anys, el seu pare no hagués estat servit en cap restaurant "de blancs". A Obama, però, també cal reconèixer-li la seva faceta de bon comunicador.

Són molts els que han dipositat grans esperances en el possible canvi que pot aportar

Obama, sobretot quant a política exterior. De fet, tenen motius per creure-ho. I és que ell va ser dels poc senadors que es van oposar a encetar la guerra a Iraq, a més de les diverses declaracions fetes al llarg de la campanya pre electoral a favor del diàleg amb Cuba.

ció va estar finançada per poderoses corporacions farmacèutiques, empreses que, sens dubte, front una proposició de reforma del sistema sanitari, lluitaran única i exclusivament pels seus propis interessos.

És més. El progressisme de què fan gala els admiradors d'Obama, topa amb l'economia. En aquest sentit, el seu discurs d'investidura amaga una paradoxa. D'una banda, considera que el mercat s'ha de vigilar, apostant així per l'intervencionisme estatal tan temut pels liberals. De l'altra, però,

atorga al mercat no sols el poder de generar riquesa, sinó també d'"expandir la llibertat".

Tot plegat, un seguit de contradiccions verbals que sols serveixen per fer prediccions. Ara, el que importa són els fets.

Montserrat Beltran, periodista

Ara bé, també són molts els escèptics que es miren aquest possible canvi amb recança. Sense anar més lluny, el mateix Obama ha instat la població a "reduir les seves expectatives". El fet de tractar-se del candidat més progressista no ens ha de fer oblidar, per exemple, que la seva campanya de promo-

'Els raïms de la ira', 70 anys després

Aquest 2009 es compleixen 70 anys de la publicació d'una de les novel·les de caràcter més reivindicatiu del segle passat, The grapes of wrath (Els raïms de la ira). L'escriptor d'aquesta obra fou John Steinbeck, un dels més destacats de la literatura del segle XX als Estats Units. Va néixer el 1902 a Salinas (Califòrnia) i morí a Nova York el 1968, aconseguint el 1962 el Premi Nobel de Literatura.

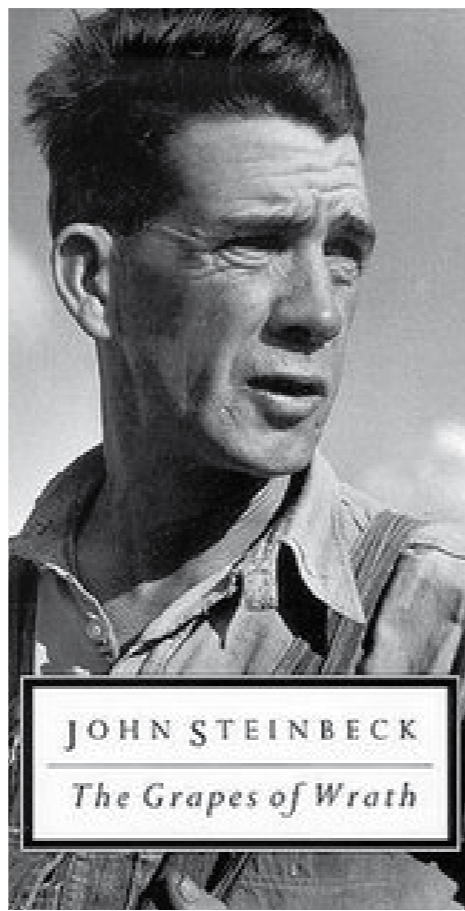
Des del 1939, s'han venut unes 300.000 còpies cada any als EUA. Es poden comptar amb els dits d'una mà els llibres que combinin el qualificatiu de best-seller i, a la vegada, una consideració d'obra capital de la literatura del segle XX.

En la meua opinió, John Steinbeck no ha estat reconegut degudament pels crítics, potser recelosos del seu èxit de vendes i del gran impacte de la seva obra entre les classes populars.

Si busques a Internet comentaris sobre Steinbeck, la frase més repetida és "compromís amb els més necessitats". I és cert, hi ha una singular empatia entre ell i el poble. Els raïms de la ira és el millor reflex de la crisi dels primers anys de la dècada dels 30. Aquest llibre relata les peripècies de la família Joad d'Oklahoma per a poder sobreviure, després que un banc els obliga a deixar les seves terres.

Per a qui vulgui llegir aquesta novel·la, l'advertiré dues coses. En ella trobarà una forma d'escriure sense floritures, però cada paraula invoca una estranya força capaç de transmetre tots els sentiments i estats d'ànim de la família Joad. És una novel·la dura, que reflecteix amb molt realisme la pobresa, la misèria i la indignitat, però també demostra que l'ésser humà es pot créixer en tals circumstàncies i apareixen valors com la solidaritat i les ganes de lluitar.

Gerard Altés

Aniversari de la caiguda de Barcelona

El 26 de gener de 1939, les tropes dels generals reaccionaris Yagüe i Solchaga entren sense resistència a Barcelona. Lluny queden les jornades de juliol de 1936, quan la classe obrera va aixafar l'aixecament militar dirigit pel general feixista Goded.

L'últim gran esforç de l'exèrcit popular de la República a la batalla de l'Ebre va tallar els atacs a València, així com recuperà la iniciativa militar i moral. Però no va provocar que les 'democràcies' occidentals es decidissin a intervenir. Amb els tractats de Munich, Regne Unit i França van signar la defunció de la II República.

La setmana abans de la caiguda de la capital catalana, els bombardejos feixistes s'havien repetit dia i nit. La ciutat portava més de dos anys de guerra i estava exhausta. El 22 de gener, tots els organismes estatals abandonen Barcelona. Pel perill d'una Barcelona "roja" i "separatista" es van decretar quatre dies de llibertat d'acció per a l'exèrcit. En aquestes jornades es succeïren assassinats i tota mena de vexacions als barcelonins i barcelonines.

El 13 de febrer, culmina l'ocupació de Catalunya per part de les tropes de Franco. Una parada militar el mateix mes, beneïda

per l'església, amb cent mil soldats desfilar per la Diagonal, sintetitza les característiques del que seria, no la pau, sinó la victòria.

La població i l'exèrcit popular que van travessar la frontera, s'amuntegaven als camps de concentració francesos, així com s'amuntegava, encara sense desembalar, l'últim carregament de material i armes soviètiques, retingudes pel govern gal.

Els ciutadans de Barcelona van escampar-se a tots els camps de batalla de la guerra civil, i malgrat la mà de ferro que els oprimí amb els feixistes, van ser capaços de recuperar-se i encapçalar la lluita antifranquista i per les llibertats durant la gran nit de la dictadura.

D. Moreno

La crisi com excusa per a reduir ocupació

La darrera crisi econòmica, provocada pel capitalisme i les polítiques neoliberals més agressives, ha suposat una onada de problemes econòmics i laborals pels treballadors i les treballadores, que veuen com la seva estabilitat perillada. Moltes grans empreses han iniciat una sèrie d'expedients de regulació d'ocupació (ERO) amb l'excusa de la crisi, deixant a milers de famílies sense un sou, menystenint l'esforç realitzat pels treballadors i les treballadores per a què aquestes empreses tinguessin els màxims beneficis.

En quant han vist que els seus beneficis disminuïen, tant hi fa si poc o molt, aquestes empreses han fet servir la crisi de pretext per a sumar-se a l'onada d'ERO que actualment estem patint.

Aquesta crisi ens demostra, una vegada més, que el capitalisme és crisi i que les seves mesures consisteixen en fer pagar els plats trencats a les classes populars.

Responguem a la crisi amb polítiques socials, amb polítiques d'esquerres. Que la crisi la paguin els rics!

Xavi Pérez

CRISI? respostes des de l'esquerra

Per una economia al servei de les persones

La crisi econòmica que vivim al nostre país no és només el resultat de la situació internacional i el preu del petroli. La crisi del capitalisme internacional clar que ens afecta, però els governs del PSOE i del PP han fet polítiques que ens han portat a un model econòmic, laboral i social injust, menat per un desig d'augment de la riquesa, el treball precari, baixos salaris i pensions, un estat del benestar dels més dèbils d'Europa i d'especulació i enriquiment d'uns quants. La crisi no la poden tornar a pagar els de sempre: la gent treballadora.

Què proposem EUiA?

- 1 **Millors salaris i un sistema just de pensions públiques:** Elevació de les pensions i el salari mínim garantit a 1000 mensuals.
- 2 **Treball estable,** fet del contracte indefinit el contracte de referència, recuperant la reincorporació al lloc de treball en cas d'acomodament improcedent.
- 3 **Treball segur i saludable,** amb mesures per a reduir substancialment la precarietat i la sinistralitat laboral.
- 4 **Treball de qualitat,** amb participació dels treballadors / es a l'organització del treball, especialment pel que fa al temps i a la jornada de treball.

- 5 **Ocupació igual per a homes i dones** equiparació de sous i igualtat de condicions.
- 6 **Un sistema fiscal just i redistributiu al frau,** i un augment d'impostos per les altes: Que pagui més qui més té.
- 7 **Diners públics per serveis públics,** convergència social que reconegui no desenvolupis els serveis públics, lluny de la política de reces, amb especial atenció al desplegament de la llei de dependència.
- 8 **Una política pública d'indústria, e** per a un desenvolupament sostenible i democràtic públic dels sectors estratègics de l'economia, amb especial atenció al desplegament de la llei de dependència.
- 9 **Pobresa zero,** amb el suport actiu d'ocupació, augment de la durada i prestacions d'atur.
- 10 **Reconeixement dels drets de totes les persones immigrades** deures en equitat, lluny de la D

Per totes aquestes raons i més, pe raons per a unir-nos la gent treballadora, mobilitant i organitzant de manera conjunta l'esquerra política i sindical. L'economia ha d'ocupar persones.

La crisi no l'han de pagar els treballadors i les t